

РЕШЕНИЕ

№ 2138

гр. София, 11.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО I-28 СЪСТАВ, в публично заседание на единадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Ивайло Д.

при участието на секретаря Надежда Св. Масова
като разгледа докладваното от Ивайло Д. Гражданско дело №
20221100100311 по описа за 2022 година

Предявен е иск с правно основание чл. 23, ал. 1 от СК, вр. чл. 124, ал. 1 ГПК, за установяване, че Р. П. Б. е изключителен собственик на недвижим имот, представляващ бакалия, находяща се в гр. София, на ул. „***** (понастоящем ул. „***** № 7), представляващ нежилищен имот, със застроена площ от 135,50 кв.м., от които търговска площ от 60,63 кв.м. и склад - 53,97 кв.м., заедно със съответните идеални части от общите части на сградата и от правото на строеж върху мястото, находящо се в кв. №73, имот пл. № 202, бл. №27, по действащия регулационен план на м. „Гео Милев“ при граници: изток - зелена площ, запад - междублоково пространство, север - вход на жилищната сграда и магазин, юг - ул. „Постоянство“ и който имот е отразен в кадастралната карта като самостоятелен обект в сграда с идентификатор 68134.703.1307.5.19, с адрес гр. София, район Слатина, ж.к. „***** *****

В исковата молба са изложени твърдения, че на 30.03.2000 г. горепосоченият имот е придобит от страните по делото по време на брака им, прекратен с влязло в законна сила на 09.04.2021 г. решение по гр.д. №35237/2020 г на СРС, 89 състав.

Имотът е закупен от ищцата чрез Столична общинска агенция за приватизация, на основание чл. 3, ал. 1, т. 4 и ал. 3 от ЗППДОБП за продажната цена от 60 050 лева, която е заплатила по банков път в деня на сключване на договора. При подписване на договора за придобиване на имущество по реда на ЗППДОБП ищцата се е задължила да вложи средства и да осъществява предвидената дейност, изразяваща се в детска почасова занималия за деца на възраст от 3 до 7 години с развитие на игрова дейност и спортни занимания на закрито и открито и откриване на специализиран кабинет по лечебна физкултура.

Твърди, че продажната цена е заплатила с дарена от баща ѝ П.П.З. сума в размер на

35 000 щатски долара. За сумата помолила родителите си, тъй като тя и ответника не са имали средства, а ищцата е желала да започне свой бизнес. Поддържа, че бившият ѝ съпруг е бил напълно запознат с намерението на баща ѝ да предостави на дъщеря си сумата, необходима за заплащане на продажната цена, и само тя да бъде собственик на този имот за нуждите на нейната дейност, като условието на П.З. е било имотът да се прехвърли на детето им, когато порасне. Поддържа, че баща ѝ е разполагал със значителни за онова време суми, които е спечелил от трудова дейност като електротехник в Нигерия. В България развивал бизнес с лицето Б. К., с когото закупили и планирали да извършат инвестиционно строителство върху имоти в кв. „Бояна“. След срива на банките в периода 1997-1998 г. баща ѝ не съхранявал пари в банка в България, но е изпращал неколkokратно суми по фирмената сметка за развиване на инвестициите. Сумата от 35 000 щатски долара ищцата получила в брой, срещу разписка, от управителя на фирма „Б.И.Е.“ ЕООД - Б. З. К., който ги изтеглил от служебната каса, по нареждане на нейния баща. Една година след покупката родителите на ищцата се завърнали в България в отпуск и тя подписала изготвено от адвокат на баща ѝ споразумение за дарение, обективиращо договорките по телефона от предната година.

Твърди се, че сумата от 35 000 щатски долара е покрила изцяло продажната цена и свързаните със сделката разходи и с ответника не са влагали никакви семейни средства в покупката, а скоро след закупуването му бащата отново е изпратил с дарствено намерение пари, с които ищцата е извършила и инвестицията в имота.

Предвид че понастоящем ответникът отказвал да спази постигната с ищцата и родители ѝ уговорка имотът да бъде прехвърлен на двете им деца, Р. Б. счита, че е налице правен интерес от предявяването на настоящия иск за установяване на своето изключително право на собственост върху имота, като такъв придобит по време на брака, но със средства с извънбрачен произход, получени като дарение от нейния баща П.З..

С молба с вх. №60400/26.09.2022 г. с молба с вх. №61230/27.06.2023 г. ищцата пояснява, че си спомня за две получени от баща ѝ суми – веднъж по банков път и втори път предадени на ръка от Б. К., но поради отдалечеността във времето не може да конкретизира с коя от двете суми е била платена продажната цена, поради което е поискала изслушването на ССЧЕ. В съдебно заседание от 10.04.2023 г., в което е приет проекта за доклад, процесуалният представител на ищцата е уточнил, че неговата клиентка не си спомня дали въпросната сума е била депозирана по банкова сметка, а от банката ѝ били отказали да ѝ предоставят подобна информация.

Ответникът С. И. Б. не оспорва, че на 16.08.1992 г. между страните е бил сключен граждански брак, от който имат две деца, родени на ***** г. и ***** г., и че същият е прекратен по силата на решение, постановено по гр.д. № 35237/2020 г. по описа на СРС. Признава, че процесният имот е придобит на 30.03.2000 г. чрез сключения договор за покупко-продажба със Столична община за сумата от 60 050 лева, но оспорва тя да е била платена в деня на сключване на договора - 30.03.2000 г.

Оспорва твърдението на ищцата, че паричните средства, с които е придобит процесния недвижим имот, са лични за нея по смисъла на чл. 20, ал. 1 СК (отм.), дарени от нейния баща чрез предоставяне на сумата от 35 000 щатски долара чрез управителя на

фирма „Б.И.Е.“ ЕООД, както и че през 1997 г. бащата на ищцата е внесъл в брой в касата на тази фирма процесната сума. Възразява и че ответникът е изразявал съгласие процесният имот да бъде придобиван с лични средства на ищцата и да е нейна лична собственост, да бъде прехвърлен на техните деца, както и че след придобиването му тя е направила инвестиции и подобрения в него с лични нейни средства.

Твърди, че имотът е закупен по негова инициатива, средства и усилия, като впоследствие фактически е организирал и осъществил подобрения в него и неговата бизнес реализация.

Оспорва датата и съдържанието на приложените към исковата молба „Разписка“ от 10.01.2000 г. и „Споразумение за дарение“ от 15.07.2001 г., тъй като били изготвени за целите на настоящото съдебно производство. Оспорва и приложената към исковата молба декларация по § 9 от ПЗР на Закона за преобразуване и приватизация на държавни и общински предприятия (отм.) да е представена с посоченото съдържание пред Столична община.

Съдът, като взе предвид доводите на страните и събраните по делото доказателства, при спазване на разпоредбите на чл. 235 ГПК, намира следното от фактическа и правна страна:

Не е спорно между страните, че на 16.08.1992 г. са сключили граждански брак, който е прекратен с решение № 20057094 от 02.03.2021 г., постановено по гр. д. 35237/2020, по описа на СРС, 89 състав, без да са уредени имуществените отношения между тях във връзка с процесния имот.

По делото е представен договор от 30.03.2000 г., по силата на който Столична община е продала на Р. П. Б. на основание чл. 3, ал. 1, т. 4 и ал. 3 от ЗППДОБП, недвижим имот, представляващ бакалия, находяща се в гр. София, на ул. „***** (понастоящем ул. „***** № 7), представляващ нежилищен имот със застроена площ от 135,50 кв.м., от които търговска площ от 60,63 кв.м. и склад - 53,97 кв.м., заедно със съответните идеални части от общите части на сградата и от правото на строеж върху мястото, находящо се в кв. №73, имот пл. № 202, бл. №27, по действащия регулационен план на м. „Гео Милев“ при граници: изток - зелена площ, запад - междублоково пространство, север - вход на жилищната сграда и магазин, юг - ул. „Постоянство“ и който имот е отразен в кадастралната карта като самостоятелен обект в сграда с идентификатор 68134.703.1307.5.19, с адрес гр. София, район Слатина, ж.к. „***** *****

С доклада по делото като безспорни са отделени обстоятелствата, че по време на брака ѝ с ответника ищцата е сключила договор от 30.03.2020 г. със Столична община, по силата на който е закупен процесния имот за сумата 60 050 лв., както и че сумата е фактически преведена от ищцата на продавача.

По делото са приложени на английски език и в превод от ищцата на български език 2 бр. платежни нареждания от 1997 г. за преведени суми от П.З. към „Б.И.Е.“ ЕООД на 23.04.1997 г. в размер на 35 000 щатски долара и към „И.Е.У. кансълтинг енд Т.К.“ от 15.08.1997 г. в размер на 30 000 щатски долара. Върху тях с ръкописен текст е отбелязано, че са преведени поради масови фалити на банки и по-късно са дадени в брой от Б. З. К. на

дъщеря му Р. П. Б. за закупуване на процесния недвижим имот.

Във връзка с направеното оспорване от ответника на приложените преводи от ищцата на платежно нареждане от 23.04.1997 г. от П.З. към „Бояна експорт импорт“ ЕООД и на платежно нареждане от 15.08.1997 г. от П.З. към фирма „И.Е.У. кансълтинг енд Т.К.“ е приета без възражение от страните съдебно-преводаческа експертиза, (л. 165 - 168), която потвърждава верността на представения от ищцата превод на български език.

Според разписка с дата 10.01.2000 г. от „Б.И.Е.“ ЕООД, представителят на дружеството Б. З. К. е предал на ръка на Р. П. Б., дъщеря на П.П.З., по нареждане на последния, сума за закупуване на имот чрез приватизация в размер на 35 000 щатски долара, които са били на съхранение във фирмената каса от 1997 г.

Като доказателство по делото е приложен и ръкописен документ „Справка за налични средства към 15.03.2000 г.“, като в т. 3 от него е отбелязано, че 35 000 /не е посочена валута/ са преведени на Р. за магазина през март 2000. Ищцата сочи, че документът е изготвен от баща ѝ.

Според декларация по § 9 от Преходните и заключителните разпоредби на Закона за преобразуване и приватизация на държавни и общински предприятия от 27.03.2000 г., ищцата е декларира, че паричните средства в размер на 60 050 лв. по банкова сметка ***** в „Булбанк“ АД са получени от родителите ѝ. В Раздел V. Парични средства от други източници от декларацията е посочено името П.П.З., баща на ищцата. Във връзка с направените оспорвания от ответника, заверен препис на декларацията е представен и от Столична общинска агенция за приватизация и инвестиции с изх. № ПО-108-(2) от 11.10.2022 г., като се установява, че съдържанието е идентично в двете представени по делото декларации.

Съгласно нотариално заверена декларация от 27.03.2000 г. при нотариус Т. А., нотариус в район РС-гр. София, рег. № 272 на Нотариалната камара, е удостоверен подписа на ищцата, която декларира, че плащането по приватизационната сделка, сключена със Столична общинска агенция за приватизация, за закупуването на обект – бивша обособена част от „Хранителни стоки“ ЕАД, представляващ „Бакалия“ и находящ се в гр. София, на ул. „*****“, ще стане с изцяло парични средства получени от родителите ѝ, които са на дългогодишна работа в чужбина.

Представено е Споразумение за дарение от 15.07.2001 г., с което ищцата декларира, че е получила сума в размер на 35 000 долара от баща си П.З. за закупуване на общински нежилищен имот, която е предадена на ръка от съдружника му Б. К.. Уточнено е, че сумата е получена като дарение с цел ищцата да развива дейност и да се издържа, а когато детето ѝ порасне да го прехвърли на него и на други деца, ако има такива. Задължава се да не продава имота. П.З. декларира същите условия. Споразумението е изготвено във връзка с дарение, което е направено една година преди подписването му, но дарителите са били в Нигерия.

Във връзка с твърденията на ищцата за близки професионални и лични отношения между нейния баща и Б. К. е прието като доказателство пълномощно с нотариална заверка на подписа на П.П.З. от 01.10.1999 г., които упълномощава Б. З. К. да му прехвърли 50 % от дяловете на „Б.И.Е.“ ЕООД и впоследствие да го управлява и представлява. На 04.10.1999 г.

е сключен Договор за прехвърляне на дружествен дял между Б. З. К., като продавач и П.П.З., като купувач за 25 дяла от „Б.И.Е.“ ЕООД за сумата от 2500 лв., която сума е изплатена напълно в брой. Съгласно решение № 6 от 02.05.2000 г. на Софийски градски съд, фирмено отделение са вписани в Регистъра на търговските дружества на „Бояна иморт експорт“ ЕООД, промени, както следва: 1. Деноминиран е капитала от 5 000 000 лева на 5000 лв.; 2. П.П.З. е вписан като съдружник, като са му прехвърлени 25 дяла на обща стойност 2500 лв. от Б. З. К.; 3. Дружеството продължава дейността си като „Бояна иморт експорт“ ООД, с управител Б. З. К..

По повод оспорването от ответника, че ръкописният почерк върху представените и приети като доказателство 2 бр. платежни нареждания от 1997 г., както и ръкописният документ „Справка за налични средства към 15.03.2000 г.“ не са написани и подписани от лицето П.П.З. е назначена съдебно-почеркова експертиза. Вещото лице Д. К. В. е посочил, че според него оспорените подписи и ръкописните текстове, за които е посочено в документите, че са изпълнени от името на П.З. в Платежно нареждане, за 35 000 USD, издадено от „Швейцарска Обединена Банка“, на 23.04.1997 год., с печатен текст на английски език, от лявата страна и ръкописен текст на български, с положен под текста подпис и платежно нареждане, за 30 000 USD, издадено от „Швейцарска Обединена Банка“, на 15.08.1997 год., с печатен текст на английски език и ръкописен текст, на български, с положен под текста, подпис и текстът в „Справка за налични средства към 15.03.2000 год.“, са изпълнени от П.П.З.. С оглед приетата СПоч.Е и безпротиворечивото им заключение за авторството на текстовете и подписите, съдът приема, че те са изпълнени от П.П.З..

По делото е извършена и приета съдебно-счетоводна експертиза от 05.01.2024 г. Поради липса на достъп до счетоводството на дружеството, вещото лице не е могло да установи има ли извършени плащания от П.П.З. към „Б.И.Е.“ ЕООД, ЕИК *****/на каса или по банков път/ в периода 01.01.1997 г. - 31.12.1997 г. и ако има на каква стойност са, на какво основание и какви документи са издадени от „Б.И.Е.“ ЕООД, както и какви счетоводни записвания са извършени в тази връзка.

Според Писмо с изх. № БНБ-99252/04.09.2023г., от Българска народна банка, информация за банкови сметки и сейфове на физически и юридически лица за период преди 31.10.2016 г., не се съхранява в Регистъра на банковите сметки и сейфове при БНБ. Въз основа на това вещото лице не е могло да проследи и движението по банковите сметки на „Б.И.Е.“ ЕООД, ЕИК *****. Видно от Писмо с изх. № 0890-49-068156/31.10.2023 г. от „Уникредит Булбанк“ АД, за периода 07.05.2007 г. - 30.10.2023 г., „Б.И.Е.“ ЕООД, ЕИК *****, е клиент на банката и има открита банкова сметка в лева с IBAN BG*****, но в архивните масиви на банката не се съхраняват данни за извлечения от посочената сметка за период 01.01.1997 г. – 31.12.1997 г.

От анализа на съдържането на Разписка от 10.01.2000 г., вещото лице прави изводи, че предадената на Р. П. Б. сума от 35 000 щатски долара не е собственост на „Б.И.Е.“ ЕООД, а са лични средства на физическото лице П.П.З., оставени на съхранение в касата на дружеството. Уточнило е, че във връзка с плащането в брой на сумата от 35 000 щатски долара по делото липсват данни и/или документи за това извършени ли са и какви

счетоводни записвания са извършени в счетоводството на дружеството.

Експертът е направил изводи, че за периода 10.01.2000 г. - 30.03.2000 г. Р. П. Б. е била клиент на банка „Булбанк“ АД, в която е имала открити 3 разплащателни сметки, за които няма данни за внесени суми, както следва: разплащателна сметка в USD с IBAN: *****, открита на 19.11.1999 г., закрыта на 19.11.1999 г.; разплащателна сметка в лева с IBAN: *****, открита на 28.03.2000 г., закрыта на 28.07.2003 г.; и разплащателна сметка в лева с IBAN: *****, открита на 28.03.2000 г., закрыта на 20.12.2001 г., въз основа на Писмо с изх. 0890-49-045888 /20.07.2023 г. от „Уникредит Булбанк“ АД.

Видно от изготвената експертиза към дата 28.03.2000 г., курсът на Българска народна банка на лев към щатски долар е 2.0274 лева/1 долар, следователно левовата равностойност на сумата от 35 000 щатски долара е била 70 959 лева.

В ССЧЕ от 01.03.2024 г. вещото лице е дало заключение относно движението по банковата сметка на ищцата, открита в „Булбанк“ за периода 01.01.2000 г. - 30.03.2000 г. Съгласно постъпилото Писмо с изх. № 0890-49-005825/30.01.2024 г. от „Уникредит Булбанк“ АД, вещото лице установява, че през периода от 01.01.2000 г. до 30.03.2000 г., по посочените банкови сметки не е имало никакво движение. В съдебно заседание на 11.03.2024 г. изразява становище, че това не е възможно, тъй като дори няма данни да са удържани такси и комисионни за поддържане на банковите сметки за трите месеца. Според него банката не поддържа архив и не разполага с информация за извършените преводи, включително и за превода към Агенция за приватизация за закупуване на имота.

Според показанията на свидетелката Ж.Д.З., майка на ищцата, имотът, който представлява бакалия с адрес: гр. София, ул. „****“, е собственост на Р. Б. и е закупен от баща й. По искане на П.З. дъщеря му е трябвало да намери обект, който той да закупи и да бъде неин собствен, за да има свой бизнес. Когато свидетелката и съпругът й били в Нигерия, ищцата им се обадила и им разказала за имота, който се продава. Свидетелката твърди, че в разговор между ответника и съпругът й, последният е казал, че имотът, който ще купи ще бъде само за Р.. Сочи, че сумата от 35 000 щатски долара е преведена веднъж в началото на 2000 г. по банков път от банкова сметка в Швейцария, а втори път дъщеря им е взела в брой от съдружника и приятел на баща и Б.. През първите 3 години, имотът се е ползвал за почасова детска градина, но тъй като не е потръгнал бизнеса са сменили статута и е станал ресторант, който отдавали под наем. Не си спомня как технически се е осъществил самия банков превод.

Бракът между страните по делото е сключен на 16.08.1992 г. и прекратен с решение на 02.03.2021 г. За заварените от новия Семейен кодекс (в сила от 01.10.2009 г.) бракове са приложими разпоредбите на законовия режим за възникване на съпружеска имуществена общност, доколкото съпрузите не са уредили отношенията си с брачен договор или не са избрали режим на разделност - арг. на § 4, ал. 1 и ал. 2 от ПЗР на СК.

Съгласно т. 4 от ТР № 5/2013 г. по тълк. дело № 5/2013 г. на ОСГТК, през време на брака при законов режим на общност по СК съпрузите могат да придобиват вещи и права върху вещи като лични - чл. 22 СК, и в съпружеска имуществена общност – чл. 21 СК. Когато придобиването на вещи и вещни права се реализира по време на брака, но с лично

имущество на единия съпруг, съвместният принос е изключен и е основание за пълна или частична трансформация съгласно разпоредбата на чл. 23 от СК.

За да бъде уважен установителния иск с правно основание чл. 124, ал. 1 ГПК, вр. чл. 23, ал. 1 СК, в тежест на ищцата е да докаже: 1/. придобивната стойност на имота; 2/. размерът на вложените средства към момента на придобиването на имота, които имат личен произход (дарени са лично на нея от баща ѝ) и са еквивалентни на придобивната стойност на имота (изцяло или отчасти) и 3/. влягането на тези средства за придобиването на имота.

Съгласно приетото в ППВС № 5/1972 г. въпросът дали вещни права са придобити през брака следва да се решава с оглед на момента, в който юридически става придобиването на правото на собственост съобразно общите правила за прехвърлителното действие на съответния придобивен способ. Придобитото по време на брака по възмезден начин и в резултат на съвместен принос, независимо на чие име е придобито, принадлежи на двамата съпрузи, а съвместният принос се предполага до доказване на противното. Презумпцията е оборима, ако съпругът, който твърди липса на съвместен принос, установи изключително право на собственост върху цялата вещ или част от нея чрез придобиване с лично имущество. Меродавен момент за влягането на личното имущество е този на юридическото придобиване на вещното право, съобразно приетото в горепосоченото постановление.

В процесната хипотеза не се спори между страните, че по време на брака е придобит недвижим имот съгласно Договор от 30.03.2000 г. със Столичен общински съвет на името на Р. П. Б. за сумата от 60 050 лв., че към момента на подписването на договора сумата е заплатена на продавача, както и че ищцата е представила заверена декларация по § 9 от ПЗР от ЗППДОБП (входирана на 29.03.2000 г. в СО), с което собствеността се счита за прехвърлена (чл. 7, ал. 1 и 2 от договора).

В проведеното на 10.04.2023 г. съдебно заседание (втора страница от съдебния протокол, л. 92 от делото) лично ответникът С. И. Б. е заявил, че след като е била заплатена продажната цена е върнал половината от нея на бащата на ищцата, както и е направил със свои лични средства подобрение в имота, чиято стойност достигнала продажната цена.

Съгласно чл. 175 от ГПК направеното от страна признание на факт следва да се преценява от съда с оглед всички обстоятелства по делото, а с материална доказателствена сила, макар и необвързваща съда, се ползват само признанията на страната относно неизгодни за нея факти, каквото е настоящото. В случая изявлението на С. Б. по своята същност съставлява признание за неизгоден за него факт, а именно, че продажната цена е заплатена със средства, предоставени от бащата на ищцата, каквито са и твърденията на Р. П. Б.. Тъй като меродавен за преценката дали придобитите вещни права са лични е моментът на тяхното придобиване, то и ирелевантно към предмета на настоящия спор е дали ответникът е извършил със свои лични средства подобрения в имота, които са достигнали продажната цена, дали със свои лични средства е формирал бюджета на семейството и е подпомогнал с усилия ищцата при участието ѝ в търга и последващата бизнес реализация на обекта, поради което и съдът е оставил без уважение искането на процесуалния представител на ответника в съдебно заседание от 10.04.2023 г. (л. 93 от делото) за

установяването им със свидетелски показания. Тези обстоятелства се признават от процесуалния представител на ищца в същото съдебно заседание, но биха обосновали извод за възникнали в полза на бившия съпруг облигационни вземания за сторените разходи за подобрения.

Заявеното от ответника, че продажната цена е била заплатена със средства, предоставени от П.З., оборва твърдението му в отговора на исковата молба, че имотът е закупен с негови лични средства. При това положение е без правно значение установяването на конкретната хронология и начин на получаването на средствата от страна на ищцата. Действително, първоначално в исковата молба тя е заявила, че парите са предадени от съдружника на баща ѝ в общата им фирма „Б.И.Е.“ ЕООД - Б. З. К., тъй като имали общ бизнес, а в хода на делото е уточнено, че е възможно сумата, предназначена за продажната цена, да е била преведена от П.З. на Р. Б. по нейна банкова сметка, каквито са спомените на майката на ищцата. Тези обстоятелства не са категорично изяснени посредством допуснатата по делото ССЧЕ, тъй като се касае за факти, настъпили в един предходен момент отпреди 22 години, а и е напълно обяснимо такива подробности да не могат да бъдат възпроизведени с точност нито от ищцата, нито от свидетеля. От приетата ССЧЕ и отговора на „Уникредит Булбанк“ АД е видно, че поради изминалия дълъг период от време няма данни за движението по банковите сметки в каквито и да било архиви на банката, освен че ищцата е притежавала три сметки (левови и валутни) в банката (съгласно писмо с вх. №68992/21.07.2023 г., л. 157 от делото). Съдът приема, че именно несъхраняване на тази информация във финансовата институция е причината банката да предостави информация по делото, че не се откриват данни за внесени суми по посочените три банкови сметки на ищцата, от което обаче не следва еднозначен извод, че по сметките ѝ в действителност не са превеждани суми. Както е пояснило в последното по делото открито съдебно заседание от вещото лице по ССЧЕ, в постъпилите по делото компютърни разпечатки от системата на банката (л. 233-235) не е отразено никакво движение по банковите сметки на ищцата поради липсата на запазена информация в архива на банката, защото ако такава се съхранява надлежно, то в изпратените разпечатки би трябвало да са отразени поне начислените месечни такси, но данни за това няма. Представените към исковата молба платежни нареждания, за които не се спори, че са послужили да се заплати продажната цена, е видно, че са издадени именно от „Уникредит Булбанк“ АД, поради което логично би било поне тези преводи да бъдат отразени в представените от банката извлечения, което сочи, че самата система на банката не е запазила информация за движението по тези сметки за толкова отдалечен във времето период.

Относно намерението, с което П.З. е предоставил сумата на ищцата, необходима за заплащане на продажната цена, съдът кредитира изцяло свидетелските показания на майката на ищцата, която заявява, че парите са дарени лично и единствено на дъщерята, като сочи, че сумата от 35 000 щатски долара е преведена веднъж на ищцата в началото на 2000 г. по банков път от банкова сметка в Швейцария на баща ѝ, а втори път дъщеря им е взела в брой от съдружника и приятел на баща ѝ Б.. Настоящият съдебен състав отчита заинтересоваността на свидетелката Зарева, но ценени по реда на чл. 172 от ГПК не намира

основание да не приеме за достоверни показанията ѝ. Те установяват правнорелевантния факт, че преди сключването на договора за покупко-продажбата именно бащата на ищцата е предоставил необходимите парична средства за заплащане на продажната цена, което кореспондира и с изявлението на самия ответник в открито съдебно заседание.

Произходът на средствата се потвърждава и от приетите като доказателства декларации: нотариално заверена декларация от 27.03.2000 г. при нотариус Т. А., нотариус в район РС-гр. София, рег. № 272 на Нотариалната камара, а така също и от Декларация по § 9 от Преходните и заключителните разпоредби на Закона за преобразуване и приватизация на държавни и общински предприятия от 27.03.2000 г., в която ищцата е декларирила, че паричните средства в размер на 60 050 лв. по банкова сметка ***** в „Булбанк“ АД са получени от родителите ѝ, като в раздел V. Парични средства от други източници от декларацията е посочено името П.П.З., баща на ищцата. Въпреки че те представляват частни диспозитивни документи и отразяват изявление на ищцата за изгодни за нея факти, декларациите не са лишени изобщо от доказателствена стойност, а съдът ги цени наред с останалите по делото доказателства. Декларираното обстоятелство, че сумата е предоставена от бащата на Р. П. Б. кореспондира изцяло със свидетелските показания и с изявлението на самия ответник в открито съдебно заседание. Декларацията по §9 от ПЗР на ЗППДОБП е подписана при носена от ищцата наказателна отговорност (арг. от §9.3 от ПЗР на ЗППДОБП), което предполага в нея да бъдат заявени верни обстоятелства. Същевременно следва да бъде съобразено и признанието на ищцата, че ответникът активно я е подпомагал при участието в тръжната процедура по придобиването на имота и при последващо извършваните подобрения, което при липсата на други данни, води до извод за съществуващи към 2000 г. хармонични семейни отношения, каквито е напълно обичайно да съществуват между съпрузите. При това положение е житейски нелогично 22 години преди образуването на настоящия процес ищцата да е декларирила неверни данни пред държавен орган, че продажната цена съставлява дарени от баща ѝ средства, целейки да създаде нарочен документ, който впоследствие да ѝ послужи, за да оборва презумпцията за съвместен принос по чл. 21, ал. 1 СК. Ето защо, в съвкупност с останалите доказателства, съдът цени процесните две декларации като доказателства, установяващи твърденията на Р. Б., че източникът на средствата за продажбата, съставлява дарение на парична сума от нейния баща.

Отделно от горното, вписаният ръкописен текст на български език в Платежно нареждане за 35 000 USD, издадено от „Швейцарска Обединена Банка” на 23.04.1997 год., в платежно нареждане за 30 000 USD, издадено от „Швейцарска Обединена Банка”, на 15.08.1997 г., с печатен текст на английски език и ръкописен текст на български език, с положен под текста подпис, и текстът в „Справка за налични средства към 15.03.2000 год.”, наред с приетото като доказателство Споразумение за дарение от 15.07.2001 г., безспорно се доказва, че са с автор П.З.. Независимо че като частни документи не се ползват с достоверна дата, а такава не се установява категорично преди настъпилата в хода на делото смърт на бащата на ищцата, те обективират негово изявление, че е предоставил на дъщеря си финансови средства за закупуването на процесния имот с дарствено намерение. Тъй като

няма спор, че в хода на настоящото дело бащата на ищцата е починал, обективно не е възможно лицето да бъде разпитано като свидетел, поради което тези писмени документи не се явяват недопустимо доказателствено средство. Макар и съдът да не ги поставя в основаната на своите доказателствени изводи, отчита, че същите кореспондират с коментираните декларации, показанията на свидетеля Зарева и изявлението на ответника, че средствата за заплащане на продажната цена са предоставени от П.З., и са още една индиция в полза на тезата на ищцата.

Поначало, когато родител на единия съпруг безвъзмездно предоставя някакви права на низходящия си, то се предполага дарствено намерение по отношение само на този съпруг, а придобитото срещу прехвърлените права е изключителна собственост на този съпруг. Ако другият съпруг твърди, че е подарено и в негова полза, той носи доказателствената тежест за тези твърдения (така и решение №156/08.07.2013 г., по гр.д. №1073/2012 г., Трето ГО на ВКС). Подобно решение намира своето основание в обичайната в българското общество практика родителят да проявява дарствено намерение именно към детето си - лицето, с което е изградил изключително силна връзка на обич и привързаност и което е и мотивът за самия безвъзмезден акт. Не е житейски логично, при липсата на други данни по делото, да се приеме, че сумата е предоставена и в полза на ответника. Нещо повече, в случая се касае за придобиването на търговски обект, а не за имот, който би служил за задоволяване нуждите на семейството на ищцата, което също е допълнителен аргумент, изключващ предоставянето на средствата с мотив, различен от дарение в полза на Р. Б..

С оглед горните съображения съдът намира, че съвкупната преценка на ангажираните по делото доказателства установяват влягането на дарена лично на ищцата от нейния баща парична сума от 60 500 лв., с която тя е заплатила покупката на процесния недвижим имот по договор от 30.03.2000 г. Касае е се за придобиване на вещни права чрез влягане на лично имущество (дарени парични средства) от единия съпруг, което по силата на чл. 23, ал. 1 СК изключва съвместния принос и възможността по отношение на придобитото да възникне съпругеска имуществена общност. Следователно, предявеният иск следва да бъде изцяло уважен.

По разноските:

С оглед изхода от спора на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК следва да се присъдят разноски на ищцата в общ размер на 8929 лв., от които: 2224 лв. – държавна такса; такса вписване в Агенция по вписванията – 205 лв.; депозит за съдебно-преводаческа експертиза – 100 лв.; депозит за ССЧЕ – 200 лв.; депозит за СПоч.Е – 1200 лв.; адвокатско възнаграждение – 5000 лв. Размерът на последното не се явява прекомерен, независимо от релевираното в тази насока възражение. Макар и съдът да не е обвързан от посочените минимални размери в Наредба №1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения след постановяването на решение от 25.01.2024 г., по дело С - 438/22 на Съда на Европейския съюз, възнаграждението за положения от ищцовия адвокат труд съответства на законоустановените критерии в чл. 36, ал. 2 ЗАдв. – размерът на възнаграждението трябва да бъде справедлив и да бъде обоснован. В случая следва да бъде съобразено, че делото не е с ниска фактическа и правна сложност, тъй като ответникът е оспорил множество от

представените доказателства, за което са били приети три експертизи, разпитан е свидетел, проведени са общо седем съдебни заседания, депозирана е писмена защита, поради което и заплатените 5000 лв. адвокатски хонорар не са прекомерни.

Мотивиран от гореизложеното, Софийски градски съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения от Р. П. Б., с ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. София, бул. „****“, чрез адв. Н., срещу С. И. Б., с ЕГН *****, със съдебен адрес гр. София, бул. „****“ чрез адв. Л., иск с правно основание чл. 23, ал. 1 от СК, вр. чл. 124, ал. 1 ГПК, че Р. П. Б. е изключителен собственик по силата на преобразуване на лично имущество на недвижим имот, придобит по време на брака между страните въз основа на Договор от 30.03.2000 г., сключен между Р. П. Б. и Столичен общински съвет, представляващ Бакалия, находяща се в гр. София, на ул. „****“ (понастоящем ул. „****“ № 7), представляващ нежилищен имот, със застроена площ от 135,50 кв.м., от които търговска площ от 60,63 кв.м. и склад - 53,97 кв.м., заедно със съответните идеални части от общите части на сградата и от правото на строеж върху мястото, находящо се в кв. №73, имот пл. № 202, бл. №27, по действащия регулационен план на м. „Гео Милев“ при граници: изток - зелена площ, запад - междублоково пространство, север - вход на жилищната сграда и магазин, юг - ул. „Постоянство“ и който имот е отразен в кадастралната карта като самостоятелен обект в сграда с идентификатор 68134.703.1307.5.19, с адрес гр. София, район Слатина, ж.к. „****“

ОСЪЖДА С. И. Б., с ЕГН *****, със съдебен адрес гр. София, бул. „****“ чрез адв. Л., да заплати на Р. П. Б., с ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. София, бул. „****“, чрез адв. Н., на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, съдебни разноси в общ размер на 8929 лв.

Решението може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Софийски апелативен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски градски съд: _____